

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: H. H. N., narozený X, toho času pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO: 00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 16. 9. 2026 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2026, č. j. OAM-109/BA-BA01-BA03-PŘZ-2026,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 28. 1. 2026 vydal žalovaný rozhodnutí pod č. j. OAM-109/BA-BA01-BA03-Z-2026, jímž byl žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen zákon o azylu) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 16. 5. 2026. Dne 26. 2. 2026 podal žalobce žádost o posouzení důvodů zajištění ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu. Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 3. 2026, č. j. OAM-109/BA-BA01-BA03-PŘZ-2026 bylo rozhodnuto tak, že je žalobce i nadále zajištěn.

II.

Žaloba

2. V žalobě vytýkal žalobce žalovanému, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí zdůvodnil toliko obecnými úvahami bez toho, aby se blíže zabýval proporcionalitou omezení osobní svobody žalobce a pregnantně vysvětlil, proč nevyhověl jeho žádosti o propuštění ze zajištění ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu. Žalobce také uvedl, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí věnuje žádosti o mezinárodní ochranu žalobce a předjímá rozhodnutí o této žádosti, namísto odůvodnění, proč není dostatečné zajištěné ubytování, své odůvodnění staví pouze na svých domněnkách, nikoli na podkladech, které má k dispozici. Zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je prostředkem ultima ratio a příslušný správní orgán by k jeho realizaci měl přistoupit až po zhodnocení veškerých relevantních faktorů při současném dodržení zásady proporcionality a zásady subsidiarity. Žalobce nepředstavuje žádné bezpečnostní riziko či nebezpečí veřejnému pořádku, a míra nebezpečí, že bude tento mařit a ztěžovat správní řízení, je neúměrně nízká tomu, jakým způsobem je zajištěním zasahováno do jeho základních práv. Žalobci nezbývá než konstatovat, že napadené rozhodnutí je v rozporu s principem proporcionality. Nadto žalobce zmínil, že by v případě uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, pobýval v pobytovém středisku. Závěrem žalobce poukázal na to, že nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, kdy příkladem takového přístupu je právě napadené rozhodnutí, dle něhož je důvodem k zajištění fakticky pouze to, že se žalobce nacházel na území ČR nelegálně. Žalobce v ČR nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost. V neposlední řadě pak žalobce vyčetl žalovanému nedostatečné a nepřezkoumatelné zdůvodnění délky zajištění, kterou žalobce rovněž považuje za zcela nepřiměřenou. Žalobce byl názoru, že jeho zajištění je nezákonné, neboť jeho protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity, která by znamenala naprostou nezbytnost jeho zajištění. Naopak je žalobce přesvědčen, že v jeho případě byly dány takové okolnosti, které odůvodňovaly využití mírnějších institutů. Dále měl žalovaný pochybit, když ani na základě judikatury NSS, která mu ukládá zvážit majetkové, osobní a rodinné poměry cizince a přiměřenost zásahu, jakož i charakter porušení jeho povinností, při samotném hodnocení možnosti uložení zvláštního opatření uvedené korektivy dostatečně nezohlednil. Odůvodnění nemožnosti uložení jednotlivých druhů zvláštních opatření pak bylo naprosto obecné, z velké části odkazující pouze na běžně známou praxi žalovaného. Žalovaný až na základě pregnantně vyjádřených a pojmenovaných obav pak může učinit závěr, že je nezbytné přistoupit k zásahu do osobní svobody žalobce. V tomto ohledu se ostatně již několikrát vyjadřoval

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

NSS, který mj. judikoval, že samotný nelegální vstup či pobyt na území ČR ještě nezakládá nezbytnost zajištění cizince. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 27. 3. 2026 žalovaný uvedl, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Popsal zde skutkový stav a zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Z postupu žalobce dle správního orgánu bylo zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nelze v jeho případě předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření. Žalovaný v této souvislosti odkázal na judikaturu NSS (1 Azs 349/2016). Dále žalovaný uvedl, že je žalobce veden v SIS jako státní příslušník třetí země, na něhož se vztahuje rozhodnutí o navrácení s platností do 19. 1. 2030 na základě údaje zadaného Slovenskem a s platností do 18. 2. 2030 na základě údaje zadaného Maďarskem. Žalobce v ČR před zajištěním rovněž nikdy nežádal o mezinárodní ochranu, a to nejen v ČR, ale ani v Maďarsku nebo na Slovensku, kde pobýval, přestože ani v tom mu objektivně nic nebránilo. Žalobce nemá na území ČR žádné rodinné ani jiné vazby, jeho manželka žije v Maďarsku, dcera, otec a sourozenci žijí ve Vietnamu, nemá tedy žádnou motivaci zde zůstat pro potřeby řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný proto vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že trvají důvody, pro které je žalobce zajištěn v ZZC a nenastal ani žádný z důvodů dle § 46a odst. 13 zákona o azylu, pro který by muselo být ukončeno. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu*“

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.

8. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
9. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“
10. Dle § 46a odst. 10 zákona o azylu „Ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění. Žádost o propuštění je žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.“
11. Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 1. 2026, č. j. OAM-109/BA-BA01-BA03-Z-2026, byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Důvody pro zajištění spatřoval žalovaný především v tom, že žalobce na území ČR pobýval nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu; měl záměr vykonávat na území ČR výdělečnou činnost bez příslušných oprávnění; je evidován v systému SIS (žadávající stát Slovensko a Maďarsko); absentuje trvalé místo jeho pobytu na území ČR; žalobce nemá rodinné a další vazby na území ČR; o mezinárodní ochranu požádal až po zadržení v ČR, ač měl k tomu příležitost dříve na území dalších členských států EU na jejichž území pobýval; neuvedl žádné překážky ve vycestování zpět do země původu. Znaky účelovosti spatřoval žalovaný i ve vnitřně rozporném jednání žalobce, který souhlasil s vycestováním zpět do země původu, avšak následně podáním žádosti o mezinárodní ochranu toto znemožnil. Důvody, pro které nepřistoupil žalovaný k uložení zvláštních opatření, spatřoval v tom, že na území ČR se nenachází žádná blízká osoba či rodinný člen. Naopak, ve vlasti se nachází celá žalobcova rodina (manželka v Maďarsku), tudíž nemá žádnou motivaci zůstat na území ČR a být žalovanému k dispozici pro potřeby správního řízení na konkrétně určitelném a stabilním místě. Žalovaný také zdůraznil, že žalobce nebyl v ČR rovněž nikde hlášen k pobytu a jako svou doručovací adresu sdělil adresu ve Vietnamu; na území ČR přebývá krátce a přechodně u kamaráda, ale adresu nezná. Bylo tedy zjevné, že není možnost jej kontaktovat na jakékoli adrese v ČR a předpokládat, že se na ní skutečně bude zdržovat. Rovněž žalovaný zmínil i žalobcovu nemajetnost a zamezení v přístupu na trh práce, kdy tak žalobce neměl možnost obstarat si finanční prostředky k zajištění ubytování či dojíždění na pracoviště žalovaného ke kontrolám. V případě umístění žalobce do pobytového střediska nepovažoval žalovaný takové řešení za možné a vhodné, neboť v takovém případě žalobci nic nebrání středisko volně opustit a zmizet z dosahu správních orgánů a zmařit tak účel řízení o mezinárodní ochraně. Tuto svou tezi dovozoval žalovaný z dosavadního jednání žalobce (viz shora).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

12. V aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí byla posouzena žádost žalobce o propuštění ze ZZC, kterou žalobce odůvodnil zejména zajištěním ubytování na adrese K., kdy poskytovatelem ubytování má být teta žalobce. Dále žalobce zmínil, že byl obětí podvodného zprostředkování práce, kdy z tohoto důvodu přicestoval do Evropy (Maďarska). Žalobce rovněž uvedl, že hodlá plně spolupracovat se správními orgány a navrhl uložení zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. a) nebo b) zákona o azylu. Žalovaný neshledal ani tyto skutečnosti jako pádný důvod pro propuštění žalobce ze ZZC, k tomu, jak se vypořádal s jednotlivými důvody viz dále.
13. Jelikož žalobce nepodal proti rozhodnutí ze dne 28. 1. 2026, č. j. OAM-109/BA-BA01-BA03-Z-2026 žalobu, je nutné na toto rozhodnutí, včetně tam uvedených skutečností a závěrů, nahlížet jako na správné a v souladu se zákonem. Žalobce se nyní v projednávané žalobě vrací svou argumentací i k výše uvedenému rozhodnutí, avšak prostor k jeho zpochybnění již pominul. Nyní soud přezkoumává rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o propuštění ze ZZC, kdy to byl právě žalobce, který obsahem své žádosti stanovil žalovanému rozsah, v jakém má jeho další pobyt v ZZC hodnotit.
14. Žalobce namítal nenaplnění podmínek pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, kdy nepovažoval jednak svůj nelegální pobyt na území ČR a tvrzení žalovaného o účelovosti své žádosti za důvodné a intenzivní pro aplikaci výše uvedeného ustanovení.
15. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 2-3 aktuálně žalobou napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné, a je tak i nadále třeba trvat na zajištění žalobce. Dosavadní chování žalobce (vědomý nelegální pobyt na území ČR bez příslušných pobytových oprávnění, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC; reálná možnost realizace správního vyhoštění či jiného druhu nuceného vycestování; dvojí záznam v SIS (zadávající stát Slovensko a Maďarsko); i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil zpřetrhat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR, a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizaci správního vyhoštění či jiný druh nuceného vycestování. V tomto směru soud připomíná, že žalobce uvedl při kontrole policií ČR nesprávné nacionále, přičemž tyto byly uvedeny na pravou míru až při podrobnějším zkoumání; žalobce vědomě nerespektoval rozhodnutí o navrácení s platností do 19. 1. 2030 na základě údaje zadaného Slovenskem, současně žalobce nerespektoval ani druhé takové rozhodnutí s platností do 18. 2. 2030 ze strany Maďarska, o kterém jak tvrdí, nevěděl. Rovněž chování žalobce, resp. některá jeho tvrzení v průběhu správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a dle zákona o azylu jsou v rozporu (viz k tomu blíže dále), což odráží žalobcovy sklony k využití i nelegálních prostředků k dosažení svého cíle. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce svědčí o nerespektování právního řádu ČR a vysoké rizikovosti skrývání či útěku žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

16. Výše uvedené dále dle žalovaného nabývá na významu i proto, že v nynější situaci, kdy byla žalobci zamítnuta žádost o mezinárodní ochranu rozhodnutím ze dne 19. 2. 2026, č. j. OAM-109/BA-BA01-HA15-2026 (NP 26. 2. 2026) se stala hrozba nuceného vycestování z území ještě reálnější.
17. Stěžejní skupina námitek žalobce se týká nedostatečného a nesprávného posouzení jeho žádosti o propuštění ze ZZC z hlediska možné aplikace zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu.
18. Konkrétně ve vztahu k navrhované aplikaci ustanovení § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu žalovaný uvedl, že žalobce nemá na území ČR žádný majetek, nedisponuje žádnými finančními prostředky a ani možností si je obstarat. Naopak je z jednání žalobce zřejmý úmysl setrvat na území ČR, či dalších států EU za každou cenu, když nerespektuje jednak uložená rozhodnutí o navrácení (viz shora) a jednak sleduje další protiprávní jednání v podobě výdělečné činnosti na území ČR bez příslušných oprávnění. Takové jednání vykazuje nepopiratelný ukazatel míry protiprávního jednání, kterého se žalobce dopouští, aby dosáhl svého cíle. Proto nyní, kdyby došlo k přemístění žalobce do pobytového střediska s volným pohybem, existuje důvodná obava, že by takovou příležitost neváhal využít a opět přistoupit k využití všech dostupných prostředků, tedy i těch nelegálních, a pokračovat v naplnění účelu své cesty (vykonávat výdělečnou činnost i bez příslušných oprávnění). Žalobci by z uvedeného důvodu nic nebránilo zmizet z dosahu žalovaného, skrývat se na území ČR nebo pokračovat dále v nelegální práci. Veškeré výše uvedené argumenty poté vedly žalovaného, dle názoru soudu zcela odůvodněně, k závěru, že žalobce nepředstavuje dostatečnou záruku pro uložení zvláštního opatření § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
19. Nyní ve své žádosti uvedl žalobce, že má zajištěný pobyt na adrese K., kdy poskytovatelem ubytování je teta žalobce. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce ke své žádosti nepřiložil žádný doklad o zajištění ubytování na zmíněné adrese. Rovněž nepředložil ani žádný jiný důkaz prokazující, že zmíněné ubytování má skutečně zajištěné, např. čestné prohlášení poskytovatele. Rovněž žalobce nepředložil žádné další informace, co se zajištěného ubytování týče, např. zda toto s sebou přináší i finanční povinnosti a jakým způsobem by je řešil. Dále se soud, stejně jako žalovaný, pozastavuje nad tvrzeným poskytovatelem ubytování – tetou žalobce. Jak trefně žalovaný poukázal v napadeném rozhodnutí, žalobce do protokolu o podání vysvětlení ze dne 21. 1. 2026, uvedl, že na území ČR nemá žádné příbuzné. Současně ani neuvedl jméno údajné tety. V souhrnu všeho výše uvedeného tak soud dospěl k těmto závěrům. Žalobce k prokázání svých tvrzení nepředložil ničeho, přičemž osoba žalobcovy tety zůstává neznámá a s ohledem na rozporná tvrzení žalobce v průběhu správního řízení s nyní prezentovaným stavem věci, nepovažuje soud žalobce za důvěryhodného a spolehlivého. Jelikož žalobce nepředložil žádnou spolehlivou záruku svého zajištěného ubytování, kdy dále učinil rozporná tvrzení v tomto směru, neshledal soud stejně jako žalovaný za vhodné a účinné, uložit žalobci zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť jím prezentované skutečnosti neposkytují dostatečnou záruku, že by se po dobu řízení o jeho žádosti, resp. žaloby proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany na uvedené adrese skutečně zdržoval a byl k dispozici správním orgánům, a naopak se nepokusil zpretrhat kontakt se správními orgány a skrývat se na území ČR mimo jejich dosah a tím narušil a znemožnil případný následný postup správních orgánů.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

20. V tomto směru soud doplňuje, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016-56. Z rozhodnutí žalovaného jasně vyplývá, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neučelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce přitom dospěl k závěru, že neskýtá záruku plnění uložených povinností.
21. S ohledem na výše uvedené se tak jeví jako zcela lichá i námitka žalobce, jíž vytýká žalovanému obecnost, paušálnost, šablonovitost a nepřiměřenost napadeného rozhodnutí jak ve vztahu k naplnění důvodů jeho zajištění, tak vyloučení možnosti uložení zvláštních opatření. Díkce ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jasně a srozumitelně stanovuje pravidla, za jejichž naplnění může být cizinec zajištěn. Z obsahu předmětného ustanovení rovněž vyplývá, že jeho obsah nedopadá pouze na cizince, kteří podají žádost až v ZZC a bylo jim uloženo správní vyhoštění, nýbrž k těmto okolnostem musí dojít kumulativně, tj. podání žádosti o mezinárodní ochranu v ZZC, existence hrozby realizace správního vyhoštění a skutečnost, že žalobce mohl požádat o mezinárodní ochranu dříve. Jelikož veškeré tyto individuální okolnosti a skutečnosti byly v případě žalobce naplněny a zohledněny společně s dalšími, nemůže se jednat o obecné rozhodnutí dopadající na každého cizince na území ČR, nýbrž na určitou skupinu cizinců, kteří splňují výše uvedené podmínky pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a proto splňuje i přiměřenost napadeného rozhodnutí. Současně s tím se žalovaný dostatečně vypořádal s důvody, pro něž nelze žalobci uložit zvláštní opatření v žádné z jeho forem. Opět k takovému rozhodnutí nedošlo na základě jednotlivých důvodů, nýbrž v jejich souhrnu, který vypovídá o osobě žalobce a o tom, zda představuje záruku splnění uložených povinností a omezení. Skutečnost, že rozhodnutí bývají mnohdy velmi podobná, je zapříčiněno podobností skutkového stavu nezbytného pro aplikaci příslušného ustanovení zákona o azylu. S ohledem na uvedené soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je paušalizované, neboť je zřejmé, že žalovaným byly vzaty v úvahu a zhodnoceny individuální okolnosti týkající se žalobce.
22. Žalobcova argumentace směřovala i vůči délce doby zajištění, kterou shledal nepřezkoumatelnou. Správní orgán se v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval délkou doby, po kterou bude žalobce zajištěn v ZZC v původním rozhodnutí ze dne 28. 1. 2026, č. j. OAM-109/BA-BA01-BA03-Z-2026. Ačkoliv byla žádost žalobce ze strany žalovaného považována za účelovou, nemohl žalovaný vyloučit, že bude žádost žalobce posouzena standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Proto stanovil žalovaný dobu trvání zajištění žalobce v zákonem stanovené lhůtě 110 dnů. Z úvahy žalovaného je zřejmé, že lhůta zajištění žalobce byla stanovena způsobem, který předjímá dobu nutnou pro to, aby nebyl ohrožen průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a mohlo být o žádosti žalobce rozhodnuto. Žalovaný podrobně rozebral jednotlivé kroky a úvahy, které ho vedly ke stanovení délky zajištění, následovně: upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany předpokládá Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ukončení řízení ve lhůtě 90-ti dní, případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v ZZC bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní a průměrná celková 5denní lhůta na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení. Z odůvodnění délky trvání zajištění je patrná logická úvaha žalovaného, pro kterou bylo k rozhodnutí o stanovení délky doby zajištění žalobce přistoupeno. V případě, kdy bude o žádosti žalobce rozhodnuto dříve, než uplyne doba zajištění žalobce, je žalovaný povinen jej ze zajištění propustit ze zákona. Tuto úvahu považuje soud za dostatečnou a přezkoumatelnou. Co se týče stanovení doby zajištění v tomto rozsahu, lze konstatovat, že byla takto stanovená doba dosud prejudikována jako přezkoumatelná i přípustná, pokud se skládá z doby 90 dnů předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně, prodloužené o 15 dnů v souvislosti s lhůtou pro podání žaloby a prodloužené o dalších 5 dnů odpovídajících době potřebné pro doručování v rámci soudního řízení (srov. judikaturu cit. v rozsudku NSS č. j. 9 Azs 38/2024-50 ze dne 14. 3. 2024, odst. 23–24). Této prejudikatuře odpovídají nyní přezkoumávané úvahy žalovaného i okolnosti případu žalobce.

23. Jelikož žalobce neuvedl ve své žádosti žádné námitky proti délce doby svého zajištění, nebylo ze strany žalovaného nezbytné, aby výše uvedenou úvahu znovu opakovat i v nynějším rozhodnutí, neboť nebyly shledány důvody pro ukončení zajištění či uložení zvláštního opatření, je logické, že nebyl ani důvod měnit dobu trvání zajištění, a proto soud shledal odkaz žalovaného v tomto směru na předešlé rozhodnutí za dostatečný a přezkoumatelný.
24. Co se týče tvrzení žalobce o možnosti, že se stal obětí trestné činnosti spočívající v přijetí podvodné nabídky zprostředkování zaměstnání v Maďarsku, soud odkazuje na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde se s touto námitkou žalovaný vypořádal. Soud názor žalovaného plně kvituje, neboť žalobce se o této tvrzené skutečnosti nezmínil při správním řízení cizinecké policie o jeho zajištění, kde měl ideální příležitost. Současně měl žalobce správně tuto situaci řešit již v Maďarsku, kde pobýval většinu doby strávené v EU. Dále žalovaný poukázal trefně na nedůvěryhodnost tvrzení žalobce, který v žádosti uvedl, že mu byl po příjezdu do Maďarska odebrán cestovní doklad, v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany však uvedl, že cestovní doklad mu doveze kamarád. Nad to soud podotýká, že žalobce měl po dobu svého legálního pobytu možnost se volně pohybovat po území EU. I kdyby byl žalobce obětí, jak tvrdí, jsou jeho další kroky v rozporu s již tvrzenou potřebou vyhledání ochrany, kdy je zcela nelogické, aby hledal možnosti nejdříve na Slovensku a až poté přicestoval do ČR, namísto aby svou situaci řešil ihned v Maďarsku a poté se navrátil do země původu. Žalobce se však vydal hledat pracovní uplatnění jinde, aniž by k tomu disponoval příslušnými oprávněními. Takové jednání není jednáním oběti, ale spíše účelovým jednáním ilegálně pracujících cizinců. Na základě posouzení individuální situace žalobce správní orgán konstatoval, že se jedná o osobu, která je dospělou, plně právně způsobilou, která je schopna se samostatně rozhodovat, jednat, je zdravá a praceschopná a je tak možné předpokládat že se o sebe může postarat i v místě svého posledního pobytu. Dotyčný nespadá ani do žádné ze zranitelných skupin.
25. Závěrem soud konstatuje, že žalovaný si pro vydání svého rozhodnutí zajistil dostatek materiálů, na jejichž základě lze mluvit o dostatečně zjištěném stavu věci. Pakliže se žalobce dovolává nedostatečně zjištěného stavu věci, nebránilo mu nic v tom, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

skutkový stav věci doplnil a předložil důkazy jako podporu pro svá tvrzení. Rovněž nelze pominout, že projednávaný případ byl zahájen na základě žádosti žalobce, která nezavazuje žalovaného povinnosti zjistit skutečný stav věci, přesto vychyluje břemeno důkazní a břemeno tvrzení v neprospěch žalobce na jeho stranu. Byl to tudíž žalobce, kdo především ovlivnil rozsah a způsob zjišťování skutečného stavu věci. Žalovaný správně vycházel i z předchozího rozhodnutí, které je třeba považovat za správné. Nad to, veškeré důkazy jsou obsaženy ve správním spise, kdy jejich správnost žalobce nerozporoval. Dále žalobce ani neuvedl, co konkrétně měl žalovaný dále objasnit a jaké důkazy a proč měl obstarat. Veškerá tvrzení žalovaného tak nachází oporu ve spisovém materiálu, na který žalovaný odkázal.

26. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný správně posoudil žádost žalobce o propuštění ze ZZC, když se rozhodl setrvat na jeho zajištění a neuložit ani zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo veškeré zásady správního řízení, stejně jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 9. dubna 2026

Mgr. Jaroslava Krivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.